— Շատ պակաս կը ցցնէ. վանքի՛ կեանք, աղօթել, ուտել, խմել, հանգիստ ընել, զաւակ չունենալ զինք երիտասարդ են պահել:

— Այսպէս շուտ դատաստան ընել, անխոհեմութիւն է, Գուրգէն, ո՛վ գիտէ մարդկանց կեանքը, անցեալը ի՛նչ գաղտնիքներ ունի: Բագրատունի օրիորդ մը, սիրուն, հանճարեղ, գեղեցիկ ի՛նչ դիպուած տեսնենք զինք բերէր ձգէր է Եփրատի ափանց վրայեն այս Ճորոխի ափանց վրայ: «Մարդկային սրտի խորը ծովու անդունդներուն կը նմանի» ըսէր են.— մենք կը խօսինք, կը ծիծաղինք, կը կատակաբանենք, կուտենք, կը խմենք, կ'երգենք. ամբոխը, որ մեր սրտին վէրքերը չի ճանչեր, չի տեսնէր եւ կարողութիւն չունի մեր ճակտին վրայ կարդալու մեզ երանի կ'ուտայ: Ինչո՞ւ հեռուն երթանք. Գուրգէն, քեզ տեսնողը աստուածին շնորհիւք, զուարթ, գեղեցիկ, կորովի, հսկայ, արքայազարմ, խելօք երիտասարդ, ի՛նչ կը զրուցէ, ինչպէ՛ս կը դատէ. միթէ՞ չի զրուցէր. «Ահա աշխարհիս ամենեն երջանիկ մարդը»: Բայց ես առանց Սողոմոն իմաստուն լինելու կը տեսնեմ թէ կայ որդ մը, որ քու սիրտդ կը կրծէ. կը տեսնեմ, որ կայ այդ պարզ ճակտիդ վրայ հոգ մր, ամպ մը, որ պայծառ արեւուդ ստուեր կը ձգէ. եւ ինչպէ՛ս զրուցեմ թէ Գուրգէն երջանիկ է, բարեբախտ է: Այսպէս իմացիր նաեւ այդ սեւերով ծածկեալ կնոջ համար, որ բեհեզներու եւ ծիրանիներու կեանքի համար էր ստեղծեալ:

— Իրաւունք ունիս, Խոսրով, դու ինձմէ խելօք ես:

— Քաւ՛ լիցի, բայց քեզմէ աւելի փորձառու եմ, վասնզի քու. կրկին տարիքդ ունիմ, եւ տեսածես օգուտ քաղել ջանացեր եմ միշտ:

Բարեբախտաբար Գուրգէնի համար, որ Խոսրովու գուշակութիւնն երէն գոհ չեղաւ, թէպէտ մեծ համարմունք առաւ նորա սրատեսութեան վրայ, Իշխանիկը եկաւ, որ իբրեւ աւելի ընտանի՝ իշխանուհուոյն ընկերացեր էր քիչ մը տեղ:

— Ուրեմն կ'ամա-ակամայ այսօր եւ այս գիշեր էլ մենք դեռ հոս պէտք է անցնենք, երբ Յովնան զօրավար նաեւ մնալու խօսք տուաւ